

Кућа је Ахмет-бега тип турског двоспратног стана, великог дворишта, ограђеног зидом с двома јаким капијама. И на једној и на другој стражаре Маћани у народном оделу. Данас их је двојица на капији с главне улице. Скачу са столице и отварају је широм, јер познају Фићри-бега. Одмах од уласка запуштене леје облика звезда, у којима је летос било цвеће. Неколико пловки барата по њима кљуном. Двориште чисто. На приземном претсобљу отворена широм врата и са стране, на коју улазимо и с оне друге преко, куда се излази за другу половину дворишта. Тамо се види бунар, баре око њега и гуске, које спокојно газе по њима. Жандарм нам показује руком на собу десно и ми остављамо горње капуте, па улазимо.

Соба је велика, светла, са старинским намештајем. Једно канабе, фотеље, округли сто на средини, ћилими на поду, тапети по зиду, велика лампа о таваници. Цела једна страна собе од тавана до дна заузета полицама с четвртастим преградама и дебелим укориченим књигама. У дну блехана упаљена пећ.

С канабета устаје Ахмет-бег, прилази ми, пружа руку, и показује на наслоњачу украј пећи. Први је утисак млада и лепа човека. Висок, правилно развијен, плавих очију, смеђе косе, једва приметних бркова, римљанског профила, отмена држања. У сакоу црном беличастих пруга и плитким лакованим „шими“ ципелама. Чини се да је то Европљанин случајно свратио у ову собу изгледела намештаја да би узео коју књигу ради разонођења на лађи, којом ће отпутовати. Држи високо главу и тако је задржава ослоњен на висок наслон у канабета за све време разговора. Говори лагано и бира речи старајући се да одржи потпуну хладнокрвност. Само док ја постављам питања он неприметно подигне поглед навише хотећи да прозре у моје речи пре него што му буду преведене. А одговоре даје у потпуним фразама с пребаченом ногом преко ноге, запаљеном цигаретом и мирноћом, коју не ремети ни за тренутак. Пошто ме понуди цигаретама из мале своје кутије, у коју не може стати више од шест комада, он